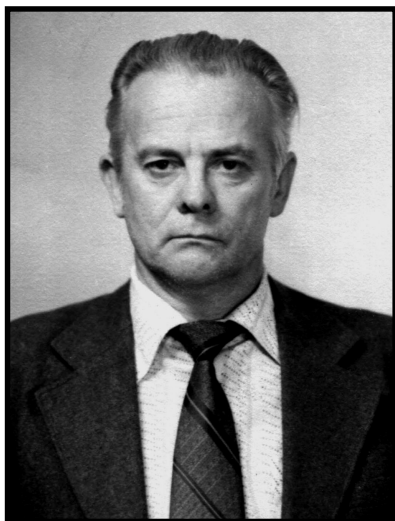

ПАМ'ЯТНІ ДАТИ

ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА ІВАНОВИЧА СКОКА

20 грудня 2003 р. на 72-му році життя раптово помер всесвітньо відомий учений, видатний нейрофізіолог, керівник відділу фізіології вегетативної нервової системи Інституту фізіології ім. О.О.Богомольця НАН України, академік НАН України, РАН, Академії педагогічних наук України, іноземний член Академії наук Польщі, лауреат Державної премії СРСР, Державної премії України та іменної премії ім. І.М. Сеченова АН СРСР, головний співредактор міжнародного журналу “Нейрофізіологія / Neurophysiology”, член редакційної ради журналу “Autonomic Neuroscience: Basic and Clinical”, доктор біологічних наук, професор Володимир Іванович Скок.

В.І.Скок народився у Києві в сім'ї службовців. Навчаючись у Київському університеті ім. Т.Г. Шевченка (КДУ), Володимир Іванович ще студентом виявив великі здібності до дослідницької роботи. Формуванню В.І.Скока як ученого допомогли видатні вітчизняні діячі Д.С.Во-

ронцов, П.Г.Костюк, а також професор Колумбійського університету (США) Гарі Грундфест. Після закінчення університету, під час роботи асистентом на кафедрі фізіології людини та тварин КДУ, В.І.Скок почав вивчати фізіологію вегетативних гангліїв. Захистивши в 1960 р. кандидатську дисертацію на тему: “Електрофізіологічні реакції зірчастого симпатичного ганглія кішки”, Володимир Іванович все своє подальше життя присвятив дослідженням у цій галузі нейрофізіології. З 1962 р. Володимир Іванович почав працювати в Інституті фізіології ім. О.О.Богомольця НАН України. Тут він створює лабораторію (1966 р.), а потім (1970 р.) відділ фізіології вегетативної нервової системи. В.І. Скок зробив значний внесок у вивчення фізіології периферичного відділу вегетативної нервової системи. Великою заслугою Володимира Івановича є те, що йому вдалося створити в Україні авторитетну школу, інтереси якої були орієнтовані на дослідження нейрональних і молекулярних механізмів передачі збудження вегетативними гангліями, їх функцій, механізмів фармакологічного блокування нікотинових холінорецепторів, а також субодичного складу цих рецепторів. В.І.Скок і його колеги не тільки отримали нові експериментальні дані, але й сформулювали низку теоретичних концепцій, що значно доповнюють існуючі уявлення в указаній галузі знань. Рідкісне поєднання природного обдарування, цілеспрямованості та відданості науці дозволило В.І.Скоку увійти в когорту всесвітню відомих учених. Він – автор понад трьохсот наукових праць, трьох монографій та одного підручника.

Особливу увагу Володимир Іванович приділяв підготовці наукових кадрів. Під його керівництвом успішно виконано дві докторські та понад 20 кандидатських дисертацій. Він був професором декількох вищих навчальних закладів України. Дослідницьку діяльність В.І.Скок завжди

поєднував з науково-організаційною та суспільною роботою. З 1974 по 1978 рр. та з 1981 по 1988 рр. він обіймав посаду академіка-секретаря Відділення біохімії, фізіології та теоретичної медицини АН УРСР, був віце-президентом НАН України (1988–1993), членом Центральної ради міжнародної спілки фізіологічних наук, віце-президентом Всесоюзного Фізіологічного товариства СРСР.

За наукову та громадську діяльність у 1982 р. В.І.Скока було нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора. Володимира Івановича відзначали неабиякий талант щедрого на ідеї дослідника, гарного експериментатора, невпинна енергія і відданість науці. Пам'ять про нього як видатного ученого та велику людину, назавжди залишиться у серцях вдячних учнів, друзів, колег, а також наукової громадськості.